

TAŞ

Mustafa UÇURUM

Amcasının neden bu kadar dik bir yokuşun ortasına ev yaptığını hâlâ düşünür, dururdu. Yokuş çok dikti, bereket kademeliydi de, aşağısı biraz yayvan ve yokuşun üst kısımlarına göre daha eğimliydi. Arabayla çıkmak mümkün değildi evin yanına kadar. Hadi yokuşun başladığı ilk bölümde fazla dik değil, eğimi var dedik, ama yokuş bu yayvan yeri aştığında hemen dikleştiğinden çıkmak cesaret isterdi. Çıkarsın, ama arabayı yokuşa park etmek pek de akıl kârı değildir. Mutlaka kenarlarda bir düzlük veya çok az eğimli bir bölüm olacak ki park edesin. Ama bu yokuşta böyle imkânlar yoktur. Amcasının evi yokuşun orta kısımlarındaydı ve tepenin kenarına yapıldığından, yokuştan ayrılan bir yolla gidilirdi eve. Ama yol denildiğine bakmayın, taş ve kum bulamacı yamru yumru bir yaratıktır bu. Çukurlardan ilerlemek mümkün değildir. Bu yola girmemek ve arabayı aşağıda bırakıp tüm yokuşu nefes nefese çıkmak yola girmekten evlâdır. Amcasının evinin duvarlarının badanasız, çıplak hâli yolla bir tezatlık oluşturmaz. Öyle ya, amcası tembel adamdır.

Arabasından gelen sesle bu dik yokuşu aynı anda düşünüyordu, amcasına bayram ziyaretine giderken.

Arabanın altından gelen garip tıkırtı gerçekten sinir bozucuydu. “Bir şey var ama hayırlısı.” diyordu, ama unutturmuyordu ki kendini tıkırtı. Tık, tık, tık... Kasise falan rastlayınca tıklar, tıklar, tıklar... Dönemeçlerde biraz sayırtı ve tekrar tıklar, tıklar, tıklar... “*Beden yorulur / Baş ağrısı yorulmaz.*” demiş Orhan Veli. Yerden göğe haklı. Yol yoruldu, ne Fahri’nin baş ağrısı, ne arabanın tıkırtısı yoruldu. Beyninde süregelen devinim yüzünden bitkin düşmüştü Fahri; zonklama, sayırtı, tıkırtı. Çekilir şey değil baş ağrısı.

Neyse, işte böyle baba evinden çıkıp, kasabaya en yakın benzincinin beş kilometrelik yolunu katettikten sonra hafif su katkılı benzinden alıp, kasabaya dönüşteki sağı solu sağın solun siyasi sloganlarıyla dolu çeşmede biraz su içtikten sonra arabasının sağını solunu yoklayıp, akrabası Naşit’in küçük bakkal dükkânından bir şişe tütün kolonyası alıp eskiden beri çok sevdiği kasaba meydanındaki asma süslü ahşap kahvehanede sabah çayını içip direksiyonunu amcasının evinin yokuşuna kırdı. Aman

be, ne uzun yol, keşke hepsini akşamdan halletseydi. Sabahın köründe gördüğü bunca iş yüzünden asıl maksadını, amcasının bayram ziyaretini unutuyordu az kalsın.

İşte böyle bir hengâme ve zoraki devrilen domino taşları gibi birbiri üzerine yığılan zaman tanelerinden sonra nihayet amcasının evinin yokuşu göründü. Yokuşun iki yanı çam ağaçlarıyla çevrili, çıktıkça daralan manzarası ve sol yanını dayadığı kapkara, yumrulu kayanın bir pumanın gözlerini andıran oyukları; kasvetin en ağababasını adamın kalp odalarına dolduruyordu; insan zihninde buzu kırılmamış bir göl kıyısı bulur bulmaz koca bir fili zorlama vinciyle kaldırıp buz yüzeyine bırakır gibi. 80 model arabasından seyrettiği yokuşun bu mat renkli ambalajı tekin durmuyordu insanın gözünde ama insanın gözüne durmasını da biliyordu. Amcasına tembel mi demiştik, melankoliği de ekleyiverin oraya.

Arabasını yolda bir iki gidip geldikten sonra tam olarak yokuşa doğrultabildi. Tam geri geri iyice yanaşacaktı ve bir iki aç pürüzünü daha temizleyecekti ki, yeni kestirdiği kurbanı evine bir işportacı tezgâhıyla götürülen bir tanışi dikiz aynasında görebildi. Adamın elini kolunu ona doğru savurup “gel” dediğini anladıktan sonra arabadan indi, gözleri mayısın henüz ufkundan bulutları kalkmış güneşiyle kamaştı.

“Selamünaleyküm Faik ağa, hoş geldin.”

“Hoş bulduk Hüsrev emmi, nasılsın?”

“Vallahi nasıl olsun, bildirin yukarıya Kalaycıların Kasap Süleyman bir çadır kurduydu, orada kurbanı kestirdim eve götürüyorum.”

“İyi Allah selamet versin. Ne var ne yok, nasıl iş güç?”

“Vallahi ne olsun oğlum, tarla tapan işte. Bu sene bağı bahçeyi biraz düze çıkardım amma kışın don olunca bayağı vurdu meyveyi yemişi. O biraz belimizi büktü ama kurbanı da kestik. Bu sene ninene kestim, daha önce ona hiç kurban adamamıştım bu sene bir keseyim dedim, hakkıdır.”

“Öyle emmi öyle, ben de Kadir emmime gidiyorum.”

“Evdedir, sabah namazından sonra çıkmayacağım bir yere diyordu. Sen daha kesmedin mi kurbanı oğlum ikinci gün oldu.”

“Bu sene kurbanım yok emmi. Seneye inşallah. Öyle diyorsun bana ya sen de kesmemişsin ilk gün, ikinciye kalmış.”

“Oğlum ben kurban kesemiyorum. Elim varmıyor, malum bizim orda da pek kimse kalmadı, mahalle tenhalaştı. Gideyim de Süleyman’a kestireyim dedim. Ninene götürüyem de ufakları parçalasın.”

“Tamam emmi, ben gidiyorum. Amcamı bekletmeyeyim. Sözüm var.”

“Oldu evladım, güle güle.”

Tam Hüsrev emmi üzerindeki etleri naylonla özene bezene bir güzel örttüğü işportacı tezgâhını itecekti ki, önünde durduğu ayakkabıcı Faruk kafasını dükkân kapısından uzattı.

“Dur emmi dur, ayakkabını tamir ettim.” Başını Fikret’ten yana çevirdi, “Hoş geldin Fikret, dedi; uğra bir ara görüşelim.”

“Hoş bulduk.” dedi Fikret. “Olur, bir ara uğrarım. Bayramın mübarek olsun.”

“Sağol, senin de.”

Hüsrev emmi dükkândan içeri girdi, Faruk ısrarla çay ısmarladı Hüsrev emmiye, dükkân kapısındaki diyafondan.

Fikret arabaya biner binmez kantağa yüklendi. İki denemede oto gazlı arabası çalıştı. “Bir baktırmak lazım şuna,” diye düşündü; “Gazı geç alıyor.”

Arabayı içindeki pusuya düşürülmek üzere olan kuş hissiyatına rağmen yokuşa sürdü. Yokuşun görece eğimli ilk kademesini çıktuktan sonraki direkleri de ustalıklı manevralarla geçip hızını birden artırdı. Yokuşu tırmanmaya zorlayan arabasını birinci viteste kükretiyordu. Neden sonra çabasının gereksizliğini fark etti ve arabasını serbest bıraktı, görece yayvan dediğimiz o ilk kademeye ulaşınca da durdurdu. Buradan kim çıkardı ki zaten, ha yokuşun ortasında durmuştu ha sağında, ha solunda. El frenini çekti, arabadan indi. Kapıyı çok hızlı çarptı, öyle ki araba sarsıldı baştan başa. Aşağıda bir çift meraklı göz, onun neden çıkılmayacağını bile bile arabasını yokuş yukarı sürmekte ısrarlı olduğunu kestirmeye çalışıyordu. Fikret’in gözleriyle temas kurduğu adam bu çabasının yersizliğine hükmetti, ayak sürüdü evine doğru.

“Kadınlar da ne meraklı oluyor yahu. Bunlar yetmişinde de değişmiyorlar demek ki, baksana.” dedi Fikret içinden. Yokuşun sağındaki büyük taşlardan birini kaldırıp arabanın sağ arka tekerleğinin sırtına yasladı.

Kalktı, üstüne başına biraz çekidüzen verdi. Orasını burasını üfledi. Hüsrev emmi hâlâ ayakkabıcı dükkânından çıkmamıştı, zira et yüklü işporta tezgâhı tam da dükkânın camekânının önünde, arabasının doğrultusunda duruyordu. Yokuşu tırmanmaya başladı. Yirmi beş metre kadar tırmandıktan sonra durdu. “Taşın altı boş muydu ne? Aman, el frenini çektim nasıl olsa. Çektim mi? Bir dakika, el frenini yukarı kaldırırken çıkan son tık sesini duymadım ki...”

Hızla arkasına döndü. Bu andan sonra belinden yukarı bir şok dalgası ilerledi, soğuk soğuk terledi, tüm vücudu karıncalanmalı bir yanmayı tattı ama kıpırdıyamadı bile. Arabasının tekerinin altındaki taş engelinden kolayca kurtulup direklere çarparak ön kapılarının açılmasını, gittikçe hızlanarak çarptığı et yüklü işporta arabasını da önüne katıp Faruk’un ayakkabı dükkânına girişini, etlerin işporta arabasından ve temiz naylon muhafazalarından çıkıp dört bir yana saçılışlarını, camekânın kırılıırken çıkardığı müthiş gürültüyü, son anda dışarı fırlayan Faruk’la Hüsrev emminin vaveylasını, sokağa savrulan etlerin toza toprağa bulanışını, arabasının camekânı kırıldıktan sonra işporta arabasıyla beraber duvara çarpması sonucu camlarının patlayıp kaportasının dağılışını, güneşin aydınlattığı sokakta cam parçalarının uçuşurken günah gibi pırlıl pırlıl yanmalarını, etraftaki tek tük adamla beraber Hüsrev emminin ve Faruk’un da kollarını yüzlerine siper ederek kendilerini cam parçalarından koruyuşlarını... Gürültüyü, patırtıyı, bağırış çağırışı... Hepsini gördü, duydu.. kıpırdıyamadı.